

Lukáš 15:11-13 ¹¹Řekl: "Jeden člověk měl dva syny. ¹²Mladší z nich řekl otci: "Otče, dej mi díl majetku, který *na mne připadá*." On jim rozdělil majetek. ¹³Po nemnoha dnech mladší syn všechno sebral, odešel do daleké krajiny a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel.

COL – Kristova podobenství 198.4 Mladšího syna znechutily životní zásady v otcovském domě. Považoval je za svazující a domníval se, že omezují jeho svobodu. Lásku a péči svého otce si vykládal špatně, a proto se rozhodl, že se bude řídit svými vlastními sklony a touhami. (srv. PM 100.4)

COL – Kristova podobenství 198.2 Podobenství o marnotratném synovi znázorňuje Boží jednání s lidmi, kteří už okusili Otcovu lásku, a přesto dovolili pokušiteli, aby je zajal a vedl podle své vůle. (srv. PM 100.2)

COL – Kristova podobenství 199.3 Bible píše o lidech, kteří se domnívali, **Římanům 1,22** „že jsou moudří, ale stali se blázny“. Dokládá nám to příběh mladého muže z podobenství. Prostředky, které si sobecky vyžádal na otci, promrhal s nevěstkami. Promarnil i poklad své mladé mužné síly. Oheň vášně stravoval nejvzácnější léta jeho života, síly jeho rozumu, skvělé vyhlídky mládí i duchovní cíle. (srv. PM 100.7)

Lukáš 15:14-19 ¹⁴A když všechno utratil, nastal v té krajině veliký hlad a on začal mít nouzi. ¹⁵Šel a přichytil se jednoho občana té krajiny, a *ten* ho poslal na svá pole pást vepře. ¹⁶A toužil se nasytit lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu *je* nedával. ¹⁷Tu přišel k sobě a řekl: "Jak mnoho nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já zde hynu hladem! ¹⁸Vstanu, půjdu ke svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i před tebou. ¹⁹Nejsem již hoden nazývat se tvým synem. Učiň mne jedním ze svých nádeníků."

COL – Kristova podobenství 202.1 Bůh stále miluje člověka, který se od Něj dobrovolně oddělil, a používá všechny prostředky, aby jej přivedl zpět domů. Ztracený syn na dně své bída „přišel k sobě“. Satan nad ním ztratil svou moc. Marnotratný syn pochopil, že si utrpení přivodil vlastní hloupostí. Řekl si: **Lukáš 15,17.18** ¹⁷„Jak mnoho nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já zde hynu hladem! ¹⁸Vstanu, půjdu ke svému otci.“ Ve své bídě našel naději v přesvědčení, že ho otec stále miluje. Otcova láska ho přitahovala domů. Podobně ujištění o Boží lásce vede hříšníka, aby se vrátil zpět k Bohu. **Římanům 2,4** „Boží dobrota tě vede k pokání.“ Boží milosrdenství a soucit obepíná jako zlatý řetěz všechny zbloudilé. Bůh prohlašuje: **Jeremjáš 31,3** „Miluji tě věčnou láskou, proto ti stále zachovávám milosrdenství.“ (srv. PM 101.4)

SC – Cesta ke Kristu 54.1 I když je hříšník daleko od domu Otce a promrhává své statky v cizí zemi, Otcovo srdce po něm touží. Každá touha po návratu k Bohu, která se v něm probouzí, je něžný hlas Božího Ducha, který vyzývá, prosí a přitahuje ztraceného syna k laskavému srdci jeho Otce. (srv. CK 38.3)

SC – Cesta ke Kristu 54.2 Můžeš věřit tomu, že když ubohý hříšník touží po návratu a po odpuštění svých hříchů, že by Pán nedovolil, aby Mu klesl v lítosti k nohám? Pryč s takovými myšlenkami! ... Bůh nenávidí hřích, avšak miluje hříšníka a dal sám sebe v osobě Ježíše Krista, aby všichni, kdo chtějí, mohli být spaseni a dosáhli věčné blaženosti v království slávy.... (srv. CK 38.4)

SC – Cesta ke Kristu 55.1 Čteš-li Boží zaslíbení, všimni si, že vyjadřují nevýslovnou lásku a milosrdenství. Velké srdce Věčné lásky se k hříšníkovi sklání s bezmezným soucitem. CK 39.2

Lukáš 15:20 I vstal a přišel ke svému otci. Když byl ještě daleko, jeho otec ho uviděl a byl hluboce pohnut; i běžel, padl mu kolem krku a zlíbal ho.

COL – Kristova podobenství 202.3 Marnotratný syn opustil vepře a jejich potravu a zamířil k domovu. Zesláblý hladem se potácel po cestě domů. Neměl čím zakrýt cáry svého oděvu. Jeho bída však přemohla pýchu. Spěchal, aby poprosil o místo služebníka v domě, kde kdysi prožil dětství. (srv. PM 102.2)

COL – Kristova podobenství 203.1 Když jako radostný a bezstarostný mladík opouštěl otcovský dům, neuvědomoval si, jakou bolest a touhu zanechal v srdci svého otce. Když pak tančil a hýřil se svými rozmařilými společníky, ani ho nenapadlo, jaký smutek padl na rodičovský dům. Ani když unaveně klopýtá zpět k domovu, nevěděl, že někdo toužebně vyhlíží jeho návrat. „*Když byl ještě daleko*“, otec ho poznal podle postavy. Láska umí rychle rozeznat. Otec jej poznal i přes změny, které způsobila léta hříšného života. „*Hluboce pohnut; i běžel, padl mu kolem krku a líbal ho*“, dlouho a pevně ho držel ve svém objetí. (srv. PM 102.3)

COL – Kristova podobenství 203.2 Otec nechtěl dopustit, aby se zvědaví lidé vysmívali bídě a cárům jeho zuboženého syna. Sňal svůj drahý, bohatě řasený plášť a zahalil jím svého vyhublého chlapce. Syn mezi vzlyky lítosti ze sebe vyrážel slova vyznání: **Lukáš 5,21** „*Otče, zhřešil jsem proti nebi i před tebou. Nejsem již hoden nazývat se tvým synem.*“ Otec jej však přitiskl k sobě ještě pevněji a uvedl jej do domu. Nedal mu ani příležitost, aby mohl požádat o místo nádeníka. Je to jeho syn, kterého poctí tím nejlepším, co v domě má. Všichni služebníci mu zase budou prokazovat úctu a sloužit mu. (srv. PM 102.4)

Lukáš 15:22-24 ²²Otec však řekl svým otrokům: „*Přineste rychle to nejlepší roucho a oblečte ho, a dejte mu na ruku prsten a na nohy sandály.*“ ²³Přiveďte tučné tele, zabijte *je*, jezme a radujme se, ²⁴protože tento můj syn byl mrtvý, a zase ožil, ztratil se, a byl nalezen.“ A začali se radovat.

SC – Cesta ke Kristu 52.2 Ježíš chce, abychom k Němu přišli takoví, jací jsme, hříšní, bezradní a bezmocní. Smíme přijít se všemi svými slabostmi, se svou pošetilostí i hříšností a v lítosti padnout k Jeho nohám. Je Jeho slávou, že nás obejmě pažemi své lásky, ováže naše rány a očistí nás od každé nečistoty.... (srv. CK 37.3)

SC – Cesta ke Kristu 52.3 Nikdo není tak hříšný, aby nemohl najít sílu, čistotu a spravedlnost v Ježíši, který zemřel za všechny. Kristus čeká, aby z hříšníků sňal jejich poskvrněná roucha znečištěná hříchem a oblékl je do bílého roucha své spravedlnosti. Vybízí je, aby žili, nikoliv zemřeli. (srv. CK 37.4)